

Chương 2

Muôn Sông Ngàn Núi

Vương Uẩn không hề đến nhà họ Hoàng.

Sáng hôm sau, y cho người hầu đến nhà họ Hoàng báo tin, vì bận bịu việc công nên không thể giữ lời hẹn, mong được lượng thứ.

“Xem ý tứ thì đáng lẽ hôm nay y sẽ đến bàn bạc chuyện hôn nhân, nghe nói còn có mấy bậc bề trên trong nhà họ Vương cũng tới...” Hoàng Dũng, bác họ Hoàng Tử Hà vốn đã triệu tập các bậc cao niên trong tộc lại, khắp khởi đợi Vương Uẩn đến, nào ngờ y lại cáo bận, khiến họ phấp phỏng không thôi.

“Liệu có phải... nhà họ Vương cần cá gì về hôn sự này không?”

“Có nhẽ đâu thế, hôm qua Vương công tử còn sai người đến bàn bạc trình tự, xem phải đón Tử Hà vào kinh thành hôn thế nào cho thỏa đáng mà...”

“Huống hồ dù nghe tin Tử Hà giết chết cả nhà rồi bỏ trốn, nhà họ Vương cũng chưa bao giờ tỏ ý hỏi hôn, theo tôi thấy, không thể có chuyện gì được.”

Mấy bậc bề trên trong họ xôn xao bàn tán, coi việc cô gả vào nhà họ Vương đã chắc mười mươi, không suy suyến vào đâu được. Đúng lúc họ cho rằng Vương Uẩn không đến, toan lục tục cáo từ thì lại có người bên ngoài hít hải chạy vào, tay cầm một phong thư: “Lão gia, Lục tiểu thư có thư.”

Trong số các chị em họ, Hoàng Tử Hà đứng vai thứ sáu. Hoàng Dũng mừng rỡ hỏi: “Là Vương công tử gửi ư?”

“Thưa không.” Người hầu lắc đầu đáp, “Là Quý vương gửi đến.”

Mọi người nhìn nhau, bấy giờ mới nhớ ra, Hoàng Tử Hà trước đây làm hoạn quan bên cạnh Quý vương.

“Nhưng... giờ Tử Hà đã khôi phục danh phận, là con gái nhà chúng ta, sao Quý vương còn viết thư gửi nó nữa?” Họ nghi hoặc cầm phong thư lên xem, chỉ thấy bì thư viết:

Thủ tục cho hoạn quan Dương Sùng Cổ phủ Quý vương về Thục. Hoàng Tử Hà nhận và cất giữ.

“Vẫn là người phủ Quý làm việc chu đáo, dù Tử Hà đã khôi phục thân phận nữ nhi, nhưng suy cho cùng muốn rời vương phủ vẫn phải tuân theo thủ tục.”

Mọi người lại tấm tắc cảm thán, song không ai dám bóc thư ra, vội sai người đưa sang cho Hoàng Tử Hà.

“Cho hoạn quan phủ Quý vương về Thục ư?” Hoàng Tử Hà đọc qua rồi bóc phong bì, rút bức thư bên trong ra. Vừa mở thư, cô đã trông thấy ba chữ viết ngay trên đầu: Giấy từ hôn.

Hoàng Tử Hà im lặng gấp thư lại, cho người đưa thư lui ra, chốt cửa cẩn thận rồi mới mở tờ giấy ra đọc kỹ.

Vương Uẩn Lang Gia, từ nhỏ đính hôn với Hoàng Tử Hà quận Thục. Về sau đôi bên trưởng thành, trời Nam đất Bắc, tính tình trái ngược nên viết giấy này giải trừ hôn ước, từ nay về sau tùy ý cưới gả, không được tranh chấp.

Hoàng Tử Hà sững sờ ngồi xuống bên song, nhìn bốn chữ Vương Uẩn Lang Gia, rồi lại cầm phong bì lên, nhìn nét chữ của Lý Thư Bạch bên ngoài.

Tôi qua y vừa hứa, vậy mà giờ đã thực sự giúp cô xóa bỏ cuộc hôn nhân này.

Duyên phận giữa cô và Vương Uẩn, từ nay kết thúc.

Cô gấp tờ giấy lại, nhét vào phong bì. Chợt chạm phải thứ gì bên trong, cô bèn dốc ra lòng bàn tay.

Là hai hạt đậu đỏ thắm, óng ả long lanh, xâu lại bằng một sợi dây vàng. Cô lật đi lật lại, nhìn hai hạt đậu đỏ trôi dọc theo sợi dây, lúc thì sát lại, lúc thì tách ra, chẳng khác hai hạt sương trên nhụy hoa.

Cô nắm chặt hai hạt đậu đỏ, dựa vào chiếc bàn nhỏ bên song, khẽ tì má lên cánh tay. Bên tai như nghe tiếng Lý Thư Bạch thầm thì, cô yên tâm, đã có ta đây.

Khu vườn nhỏ ngoài song đã vào thu, lá vàng rơi rụng lá tả.

Hoàng Tử Hà tựa người bên cửa sổ, nghe tiếng gió rì rào khi gần khi xa, hòa cùng tiếng lá rơi xào xạc, tiếng chim non ríu rít nhảy nhót trên cành, siết chặt hai hạt đậu đỏ trong tay.

Chu Tử Tần ngày ngày đều bưng bưng hứng khởi.

Có án thì đi điều tra, không thì đi loanh quanh trên phố, xem có kẻ nào trộm cắp hay cản trở đường đi lối lại không. Đối tượng bị sờ gáy nhiều nhất chính là Nhị cô nương ngang nhiên bày sạp hàng giữa đường.

Tuy hôm qua vừa bị cho uống mấy ngụm nước, song Chu Tử Tần vẫn khỏe như vâm, hôm nay lại lạng xăng chạy khắp nơi. Theo lệ, gã tới chỗ Nhị cô

nương dòm dò, đầu khâu vài câu, đang phấn khởi quay đi thì bắt gặp Hoàng Tử Hà đứng ngay bên đường, ôm một túi quýt, tùm tùm cười nhìn hai người.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô dưới nắng, Chu Tử Tần bất giác thấy mặt nóng bừng, bèn chạy đến bên cạnh, nhón một quả quýt vừa bóc vừa hỏi: “Sao hôm nay lại tới đây?”

“Vào thu rồi, da dễ hơi khô, tôi đi mua ít son môi và thuốc bôi tay.”

Gã hồ hỏi: “Đừng mua nữa? Để ta làm cho! Son môi bên ngoài toàn làm bằng tủy bò, ta sẽ dùng tủy hươu, không có mùi hôi. Ta còn nghiên cứu được một phương pháp, chắt lọc tinh chất bạch chỉ, ngọc trúc, đinh hương, hoa đào, thơm ngát mà mịn màng, ngày kia sẽ đưa đến cho!”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Tốt quá, cảm ơn công tử.”

Chu Tử Tần bấy giờ mới quay sang Nhị cô nương, có vẻ tần ngần.

“Tiện thể làm thêm một ít, Nhị cô nương sáng nào cũng phải dậy từ tinh mơ, nhất định cũng sợ nể. Thuốc bôi tay cũng làm đôi ra một ít đi. Hơn nữa...” Hoàng Tử Hà nhìn Nhị cô nương cười nói, “Nếu công tử tặng cô ấy, về sau nhất định cô ấy sẽ thân thiết với công tử hơn, công tử nói gì cũng nghe theo, phải không nào?”

“Cũng phải, vậy ta làm thêm một ít. Chẳng biết cô ấy thích mùi gì, hay hợp với loại gì nữa...”

“Cô ấy thích hoa quế, người hơi nóng, công tử phải bỏ thêm chút hạt bí đao, bột bạch chỉ và hoa đào đi.” Ngắm Nhị cô nương thêm một lát, cô lại bổ sung, “Cô ấy không còn cha mẹ, bên dưới lại có mấy đứa em, công tử đừng cho vào lọ sứ, cho vào hộp gỗ sơn ấy. Trẻ con da dễ còn non, bỏ thêm chút dầu chồn, cô ấy nhất định sẽ cho cả các em dùng.”

Chu Tử Tần ngạc nhiên ra mặt: “Sùng Cổ quen cô ấy à?”

“Đâu có, quan sát mà đoán bừa vậy thôi.”

“Liệu có đúng không đây...” Chu Tử Tần lẩm bẫm.

“Vậy ta cũng đoán thử xem.” Phía sau có người nói chen vào. Hoàng Tử Hà chẳng cần ngoái lại cũng biết là ai, khéo môi bất giác lộ nụ cười.

Chu Tử Tần ngoảnh đầu mừng rỡ reo lên: “Gia cũng biết xem tướng ư?”

Lý Thư Bạch hôm nay vận một bộ đồ bằng lĩnh trọng lã, thoạt nhìn chỉ thấy thuần một màu xanh, nhưng mỗi khi cử động, hoa văn hình nghệ dẹt chìm

trên vải lại thấp thoáng ẩn hiện, càng tôn lên phong thái tuấn tú bất phàm, khiến những người xung quanh đều len lén liếc nhìn, song không ai dám nhìn thẳng.

Trương Hàng Anh thật thà theo sau y, mỉm cười chấp tay chào Chu Tử Tàn.

Chu Tử Tàn níu ngay lấy Lý Thư Bạch gắng hỏi: “Gia mau đoán đi, để tôi xem gia lợi hại hay Sùng Cổ lợi hại hơn?”

“Nhị cô nương chắc hẳn sinh vào mùa xuân, cha là đồ tể, mẹ nuôi tầm dẹt lùa. Xem tướng mặt thì cô ta mồ côi cha mẹ từ nhỏ, anh trai cũng chết yểu, trong nhà chỉ còn cô ấy và ba đứa em, hai trai một gái. Nhị cô nương từng bị từ hôn, vì nhà chồng chưa cưới cũng khó khăn, cưới về lại phải nuôi thêm ba đứa em nheo nhóc, làm sao sống nổi. Cô ta đành kế nghiệp cha, bán thịt dê trên phố này hơn bốn năm rồi, cũng đủ nuôi hai em trai đi học trường tư, học hành không tệ.”

Chu Tử Tàn há hốc miệng, nhìn Lý Thư Bạch đầy kính phục: “Rõ... rõ ràng thế cơ à? Tài xem tướng của gia đúng là phi phàm!”

Khóe môi Lý Thư Bạch hơi cong lên, thấp thoáng ý cười, y chỉ đáp: “Quan trọng nhất là giữa hai chân mày cô ta rất sáng sủa, mày mắt rạng rỡ, ta dám chắc mấy hôm nữa cô ta sẽ một bước lên mây, bay lên cảnh cao.”

Chu Tử Tàn nửa tin nửa ngờ nhìn đầu mày Nhị cô nương rồi lầm bầm: “Thật hay đùa đây...”

Lý Thư Bạch mỉm cười nhìn Hoàng Tử Hà, chưa kịp nói gì thì nghe thấy bên cạnh nhón nháo cả bên. Ba bốn tên hầu ăn vận chỉnh tề xúm xít vây quanh một gã đàn ông bụng phệ, cả người nần nẫn mỡ, vừa nhác thấy Nhị cô nương bán thịt dê bên đường, cơ thịt trên mặt ông ta bỗng rần rật rồi nhào tới nắm ngay lấy tay áo cô, bắt chấp phản thịt nhầy nhụa mỡ “Đây... Đây chẳng phải Nhị nha đầu ư?”

Nhị cô nương ngẩn ra hỏi lại: “Vị này là ai vậy?”

“Tứ thúc của con đây! Ông nội con là chú họ của ta! Năm xưa cha con còn nhỏ, ông nội con đến nhà ta giúp việc tể lễ từng dất cha con theo, nên ta cũng đã gặp một lần! Con giống cha con hồi nhỏ như đúc!”

“Ồ... ra là Tứ thúc.” Nét mặt Nhị cô nương rành rành mấy chữ: Tứ thúc thật tinh mắt, trí nhớ cũng tốt quá.

Song ông chú này chẳng buồn để tâm đến ánh mắt cô nhanh nhẹn rút gia phả đem theo người, giở ra cho cô xem: “Đây, con nhìn xem, ông nội con là Lưu Lương Thượng, sau khi ra ở riêng thì chuyển đến phủ Thành Đô làm đồ tể kiếm sống, sinh được con trai là Lưu Gia Hồ, chính là cha con, đúng không nào? Con

nhìn sang bên này này...” Ngón tay ông ta di theo đường nối dài, qua vô số cái tên lạ hoắc, cuối cùng dừng lại trở vào một cái, “Luu Hỉ Anh, chính là ta, theo vai về chẳng phải là chú họ con ư?”

Nhị cô nương ngỡ ngàng, chẳng biết ông chú họ xa lơ xa lắc từ trên trời rơi xuống này muốn thế nào, đành quấy quá đáp: “Con ngu ngốc, không nhận ra Tứ thúc, mong Tứ thúc bỏ qua.”

“Ôi chao, họ hàng xa ít qua lại thì vậy thôi, không sao không sao.” Luu Hỉ Anh gỡ con dao phay khỏi tay cô, đặt lên phản thịt, “Nhị nha đầu, Tứ thúc hiện giờ là ty thương Miên Châu, sao có thể để cháu gái phơi mặt ngoài đường bán thịt dê được? Mau theo ta về nhà, ta sẽ nuôi con, rồi làm lễ thật to ghi tên con vào gia phả, về sau con chính là con gái ta!”

Nhị cô nương chớp mắt, còn chưa nghĩ ra nên làm gì thì người đằng sau đã dắt một cỗ xe mui xanh tới, giục cô lên.

“Khoan đã, đợi con bán xong thịt hôm nay...” Nhị cô nương nhìn Luu Hỉ Anh, rồi ra cầm dao lên. Luu Hỉ Anh vội sai người hầu: “Đem tất cả thịt về nhà bếp luôn đi. Con thích ăn thịt dê à?”

“Không, bình thường thịt ế con đều phải ăn cả.” Nhị cô nương miệng nói, tay cầm một sợi thừng rom nhanh nhẹn buộc thịt lại, ném cho họ: “Coi như đây là quà ra mắt Tứ thúc vậy, con phải về nhà đây, còn nấu cơm cho mấy đứa em nữa.”

“Dừng mà Nhị nha đầu, đến nhà ta đi...”

“Thôi thôi, con chỉ là một người bán thịt, sao có thể đến nhà Tứ thúc được? Huống hồ dưới con còn mấy đứa em phải nuôi...”

“Thì gọi cả bọn chúng đến...”

Chu Tử Tàn đứng xem hài kịch mà suýt đánh rơi cả hàm dưới. Ngoái lại thấy Lý Thư Bạch vẫn thản nhiên như không, gã thiếu điều muốn quỳ sụp xuống vái lạy: “Vương gia đúng là người trời! Đoán việc như thần vậy!”

Hoàng Tử Hà cười tinh quái: “Tra đến tông ty mấy đời thì ai mà chẳng có họ với một nhân vật vai vế, phải không nào?”

“Nhưng có mấy ai hăm hở tới tìm một người họ hàng xa lơ xa lắc như thế đâu, sao Nhị cô nương tự nhiên lại có cái phúc ấy?”

Hoàng Tử Hà cười cười nhìn Lý Thư Bạch, y cũng mỉm cười đáp trả, cúi đầu thì thâm vào tai cô: “Luu Hỉ Anh tình cờ nghe được tin đồn rằng Nhị cô nương

bữa trước từng giúp đỡ Quỳ vương trong lúc gặp nguy ở ngoại ô. Sau khi lên lút đến gác Đôn Thuần nghe ngóng, lão ta bèn hồi hả chạy đến đây.”

Thấy Chu Tử Tàn lật đật chạy đi hóng hớt, Hoàng Tử Hà không nén được nụ cười: “Quỳ vương quả là nhiệt tình.”

Lý Thu Bạch cúi đầu chăm chú nhìn cô hồi lâu mới hờ hững đáp: “Chẳng qua không muốn thêm một đối thủ đây thôi.”

Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu Chu Tử Tàn đối địch với Quỳ vương lúc nào, song thấy y đã quay lưng đi thẳng, bèn vẫy tay với Chu Tử Tàn rồi nhanh nhẩu đi theo y.

Đã qua Trung thu, khí trời ngày một lạnh dần, bên con đường vắng, lá vàng lá tả rơi xuống thành một lớp dày dưới chân họ, mỗi bước đều nghe lạo xạo. Đất Thục xưa nay nắng ít mù nhiều, sắc trời âm u, nay có lá vàng lại càng thêm phần quạnh quẽ.

Giọng Lý Thu Bạch khẽ khàng mà chậm rãi bên tai cô: “Tôi qua ta đã nói chuyện với Vương Uẩn.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu không đáp. Hôn ước cũ với Vương Uẩn khiến cô và Lý Thu Bạch muốn ở bên nhau cũng khó mà qua được ải của y. Giờ đây quan hệ giữa ba người vô cùng phức tạp, tình cảnh khó xử khiến người ta chẳng biết phải xử trí ra sao nữa.

Thấy cô làm thinh, Lý Thu Bạch lại nói tiếp: “Phong thư ta nhờ người đưa tới, cô đã nhận được chưa?”

Hoàng Tử Hà khẽ gật đầu, lí nhí đáp: “Việc này quả là không phải với nhà họ Vương.”

Lý Thu Bạch gật đầu: “Ta biết. Thế nên mấy ngày nữa ta sẽ về kinh, xử lý cho xong việc cần phải giải quyết. Có lẽ sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, hoặc phải mất rất nhiều thời gian, nhưng ta nhất định quay lại.”

“Tôi chờ.” Giọng Hoàng Tử Hà rất khẽ, mặt bất giác cũng đỏ ửng lên, nhưng ánh mắt nhìn y không mấy may dao động.

Lý Thu Bạch cúi đầu đắm đuối nhìn cô, thấy làn da trắng tái dưới ánh sáng lờ mờ ngày thu hơi ửng hồng, kiều diễm không bút nào tả xiết. Y chỉ thấy lòng xao xuyến khôn cùng, máu nóng chảy rần rật dưới từng tác da, mọi mạch máu từ lồng ngực đến tận ngón tay đều như sôi lên, khiến y thoáng ngây người.

Rồi dường như bị dòng máu nóng trong tim dẫn dụ, y thỉnh thoảng đưa tay ôm cô vào lòng, siết chặt.

Hoàng Tử Hà đột ngột bị y ôm lấy, thân thể bất giác run lên. Hai tay cô chần ở giữa, toan đẩy y ra, nhưng vừa chạm vào lồng ngực y, cả người cô đã mềm nhũn. Nhìn trên cánh tay mình, cô trông thấy hai hạt đậu đỏ xâu bằng dây vàng đã trượt xuống tận khuỷu tay, nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Hoàng Tử Hà bất giác ngẩn ngơ, rồi từ từ xuôi hai tay xuống, mặc cho y ôm lấy mình, tựa như hai người sẽ cứ thế dính chặt lấy nhau, từ nay không bao giờ chia lìa nữa.

Lý Thư Bạch cúi đầu vùi mặt vào tóc Hoàng Tử Hà, hít thật sâu mùi hương thoang thoảng thanh mát mà xa xăm của cô, ý thức cũng từ từ tan ra như tuyết ngày xuân.

Chẳng biết từ lúc nào, hai tay cô đã khẽ khàng giơ lên ôm lấy y. Vùi mặt vào ngực y, nghe tiếng hai trái tim đập dồn, mặt cô cũng nóng bừng.

Lâu thật lâu, y mới buông cô ra, dịu giọng dặn dò: “Bất luận nghe được tin gì cũng đừng sợ hãi, càng không cần lo lắng. Cứ yên lòng đợi ta về.”

Hoàng Tử Hà đỏ bừng hai má, lặng lẽ gật đầu, nhưng vẫn nhanh nhạy nhận ra có điều không ổn. Tuy lòng chưa thôi xao xuyến, song cô vẫn buột miệng hỏi: “Có thể xảy ra chuyện gì?” Nét cười dịu dàng thoáng qua gương mặt Lý Thư Bạch, y đắm đuối nhìn cô đáp khẽ: “Không có gì đâu, chẳng qua sợ cô đợi mãi phát chán lại quên khuấy mất ta thôi.”

Hoàng Tử Hà giơ tay đánh khẽ vào vai y: “Nói bậy.”

Y mỉm cười nắm lấy tay cô, đăm đăm lặng ngắm. Bàn tay y từ cổ tay cô trượt xuống, thong thả tách bàn tay cô ra, mười ngón đan vào nhau.

Hai hạt đậu đỏ thắm nhẹ nhàng chạm vào đôi cổ tay sát lại.

Hai người lặng thình nắm tay nhau đi giữa một trời lá vàng rơi lả tả. Trên con đường vắng vẻ ngày thu, hướng tới một tương lai xa xăm mờ mịt.

Chu Tử Tàn đã nói là làm.

Hôm sau gã đưa ngay son tới, ngoài một hộp to nhất cho Hoàng Tử Hà, còn chuẩn bị mười mấy hộp nhỏ để cô chia cho các chị em, riêng Mi Vu cũng có một hộp.

Hoàng Tử Hà khều một ít bôi lên lòng bàn tay thử màu.

Trông thấy hai hạt đậu đỏ xâu bằng dây vàng trên cổ tay trắng muốt của cô, tươi tắn đến chói mắt, Chu Tử Tàn bất giác choáng váng cả đầu óc, cứ ngây ra ngắm nhìn hồi lâu.

Hoàng Tử Hà kéo tay áo che đi rồi quay lưng lại, vừa thoa son vừa hỏi: “Nhi cô nương thích son hương hoa quế chứ?”

Chu Tử Tần bấy giờ mới định thần, ủ rũ đáp: “Hôm nay cô ấy không dọn hàng. Ta vừa hỏi thăm được địa chỉ nhà, nhưng ngại không dám đưa đến...”

Hoàng Tử Hà cúi đầu cười, chỉ muốn hỏi lại: công tử mà cũng biết ngại kia à?

“À phải rồi, Sùng Cổ này, vụ hôm Trung thu đã kết án rồi. Ta cũng bàn bạc với cha, tuy xưa nay chưa từng có nữ bồ đầu, nhưng chúng ta vẫn muốn mời cô làm nữ bồ khoái ngoài biên chế, cô giúp chúng ta phá án, hằng tháng nha môn sẽ trả lương, thế nào?”

“Chẳng thế nào cả!” Cô chưa kịp đáp đã thấy một người ùng ùng từ ngoài cửa đi vào, lớn tiếng cất lời gã.

Người đến là thím của Hoàng Tử Hà. Cô đứng dậy hành lễ, thấy mặt bà hàm hàm, bèn lễ phép hỏi: “Có chuyện gì sai bảo cháu ư?”

Bà thím lườm Chu Tử Tần, rồi giận dữ phẩy tay ngồi xuống: “Cháu à, ta nào dám sai bảo gì cháu. Mặt mũi mấy mươi đời nhà họ Hoàng đều vì cháu mà mất cả rồi, mấy bậc bề trên như ta cũng đâu dám chõ miệng vào.”

Hoàng Tử Hà vờ như không hiểu, đứng yên đợi bà thím nói hết.

“Con gái con đưa cả ngày đi theo đám bồ khoái nha dịch, trước đây còn nói cha cháu, mọi người cũng nể cháu là thiên kim nhà quận thú nên mắt nhắm mắt mở cho xong. Nhưng giờ cha mẹ cháu đã qua đời, cháu chỉ là dân thường, lại là con dâu chưa gả của nhà họ Vương, ngoan ngoãn ở nhà chờ kiệu hoa đến rước chẳng hay hơn ư, việc gì phải vấy vào vũng nước đục? Chẳng phải... bên ngoài đã có lời tiếng ong tiếng ve, nói là Vương công tử về kinh bàn bạc việc hủy hôn với cha mẹ đây!”

“Là ai loan tin này ra vậy?” Hoàng Tử Hà thâm đoán, hẳn là Lý Thư Bạch, người này thực quá quyết tuyệt, để Vương Uẩn khỏi nuốt lời, bèn nhanh tay chặt đứt đường lui của y.

Chu Tử Tần không hiểu đầu đuôi nhảy dựng lên: “Cái gì cơ? Tên khốn Vương Uẩn kia dám hủy hôn à? Hắn định về kinh bàn việc hủy hôn ấy hả? Để ta tóm cổ tẩn cho hắn một trận!”

“Nguồn cơn việc này chẳng phải vì Chu bồ đầu ư?” Bà thím hàm hàm trừng mắt lườm gã, “Dạo Tử Hà bị truy nã toàn quốc, nhà họ Vương cũng không hề đá động chuyện hủy hôn, sao giờ đã rửa sạch oan khiên lại sinh sự? Chẳng phải nhờ Chu thiếu bồ đầu cứ lôi con bé đi phá án hay sao? Đường đường là khuê

nữ, cả ngày theo bồ đầu hết bươi tử thi lại phá án mạng, nhà chồng nào chịu nổi?”

Chu Tử Tần đương nhiên không chịu lép, đập lại ngay: “Đại nương không biết rồi! Lúc ở trong kinh, Vương công tử vô cùng thán phục Sùng... Hoàng tiểu thư tâm tư tinh tế, đoán án như thần. Huynh ấy cũng từng giúp chúng tôi đến hiện trường điều tra, sao có thể vì việc này mà hủy hôn! Rõ ràng là tin đồn bậy bạ, không thể tin được!”

“Hừ!!! Nhưng rõ ràng Vương công tử đã rời Thành Đô chuyện này không thể chối cãi được! Lúc trước Vương công tử từng đến nhà họ Hoàng mấy lần, dốc lòng thu xếp cho con bé, giờ thì sao, mấy hôm trước đã nói sẽ đền bạc việc hôn nhân, kết quả sát giờ hẹn lại cáo bận, cả việc lớn như về kinh cũng không báo lấy một tiếng, bồ đầu bảo là vì sao?”

Chu Tử Tần vẫn nói cứng: “Đương nhiên là vì Vương Uẩn sợ lúc chia tay lưu luyến, lại lo mình không nở xa Hoàng tiểu thư, nên phải gắng nén nỗi khổ chia ly, chẳng từ mà biệt, để khỏi sứt sùi thương cảm.”

Bà thím Hoàng Tử Hà chỉ là người thương, sao địch lại công phu nói đen thành trắng vô địch Trường An của Chu Tử Tần, đành cười nhạt quay lưng đi thẳng, quãng lại một câu: “Tử Hà à, nếu chuyện hủy hôn là thực, thì từ nay về sau, mong cháu thận trọng chút đi!”

Chu Tử Tần lè lưỡi làm mặt quỷ sau lưng bà ta, rồi quay lại nhìn Hoàng Tử Hà: “Kệ bà ấy, ta thường tới Tả Kim Ngô Vệ ăn chực, hiểu rõ tính tình Vương Uẩn, người ôn hòa như thế mà hủy hôn mới là lạ? Huống hồ vợ chưa cưới của huynh ấy lại là cô, dù ta có tha, Quý vương cũng chẳng chịu để yên, nhất định sẽ ra mặt thay cô!”

Hoàng Tử Hà cười bất lực: “Đa tạ Tử Tần tặng son và thuốc bôi tay, sau này có vụ án lớn cứ gọi tôi, tôi sẽ giúp công tử coi như cảm tạ.”

“Chủ yếu phải nhờ Sùng Cổ dạy ta phá án, tuy tay nghề nghiệm thi của ta là thiên hạ vô địch, nhưng về phương diện suy đoán thì còn kém lắm, quả là lực bất tòng tâm.” Gã gãi đầu, thở dài não ruột, “Đương nhiên, nếu có tài xem tướng như Quý vương thì càng tốt, đi ngang qua đường liếc một cái đã biết kẻ kia khi nào thì phạm tội, đến lúc đó cứ theo dõi hẳn là được...”

Hoàng Tử Hà bật cười khúc khích: “Được rồi, về sau công tử cứ nhờ gia chỉ bảo thêm cho.”

“Chỉ bảo gì chứ, Quý vương cũng đi rồi, sáng sớm nay lên đường.” Chu Tử Tần xỉ mặt, rồi như sực nhớ ra chuyện gì đó, thì thào bảo cô, “À phải, trước lúc lên đường Trương nhị ca có nhờ tôi giúp huynh ấy nghe ngóng tin tức Tích Thúy ở Thục. Sùng Cổ bảo Tích Thúy liệu có đến đây không?”

Hoàng Tử Hà trầm tư đáp: “Cũng không biết được, có khi một ngày nào đó cô ấy lại đến thì sao?”

“Đúng nhỉ, thiên hạ rộng lớn như thế, đâu cũng có thể đi, đâu cũng có thể không đi mà.” Nói rồi, Chu Tử Tần lại liếc ra ngoài song, thấy không có ai mới hạ giọng, “Lúc ta đến, Trương nhị ca đang thu dọn hành lý. Lần này Quý vương về kinh, có các tiết độ sứ Đông Xuyên và Tây Xuyên hộ tống, một số thân binh trước đây cũng đã quay về, chắc không hề gì. Vậy mà ta lại thấy Trương nhị ca đầy vẻ lo lắng, cứ nơm nớp không yên.”

Hoàng Tử Hà “ừm” một tiếng, nhớ lại lúc từ biệt hôm qua, Lý Thư Bạch đã dặn dù cô nghe được tin gì cũng không được kinh sợ, càng không cần lo lắng, cứ yên lòng đợi y về, bèn cúi đầu nhìn xuống, xoay xoay chiếc vòng mã não trên cổ tay, hồi lâu mới hỏi: “Trương nhị ca nói gì?”

“Huynh ấy không dám nói, nhưng ta cứ bám riết không buông...”

Tài đeo bám của Chu Tử Tần, cả cô cũng không phải là đối thủ, đương nhiên Trương Hàng Anh làm sao chống đỡ nổi, đành áp úng nói: “Khuyên đồ...”

Vừa nghe Chu Tử Tần nhắc đến hai chữ “khuyên đồ”, Hoàng Tử Hà đã thấy hơi lạnh từ cột sống xộc thẳng lên óc, vội gặng: “Chữ nào?”

Chu Tử Tần ngơ ngác: “Chữ nào gì cơ?” Bấy giờ cô mới nhận ra mình hơi quá khích, có lẽ Chu Tử Tần không biết chuyện này, đành miễn cưỡng trấn tĩnh lại, gắng lấy giọng bình thản hỏi: “Ý tôi là, trừ hai chữ đó ra, Trương nhị ca còn nói gì không?”

Chu Tử Tần lắc đầu: “Không hề. Huynh ấy vừa lỡ mồm buột ra hai từ này đã hối hận khôn xiết, ngậm chặt miệng lại. Ta nài nỉ hết cả hơi, nhưng huynh ấy lại quay ra cầu xin ta, nói rằng lúc trước vì phạm quy mà bị đuổi khỏi đội nghi trượng, nếu ta không muốn huynh ấy phải về Đao Thụy Đường phơi thuốc thì đừng hỏi thêm nữa. Trương nhị ca đã nói thế, ta còn biết làm sao nữa.”

Hoàng Tử Hà lặng thinh, hồi lâu mới gật gật đầu, song chẳng nói thêm gì.

Chu Tử Tần bèn gặng: “Sùng Cổ cũng biết ‘khuyên đồ’ nghĩa là gì đúng không? Vừa rồi Sùng Cổ nói ‘chữ nào’ là ý gì? Các vị lại giấu ta chuyện gì phải không?”

Hoàng Tử Hà thở dài: “Tử Tần à, có những chuyện thà không biết thì hơn đấy.”

“Một là biết cả, hai là mù tịt, chứ cứ biết nửa chừng thế này khó chịu lắm!” Chu Tử Tần nhăn mặt, tha thiết nhìn cô, “Sùng Cổ, tiết lộ cho ta một tí đi? Một tí thôi mà...”

“Biết một tí còn khó chịu hơn biết nửa chừng đấy?” Hoàng Tử Hà từ chối thẳng thừng, “Có những việc, một khi bị cuốn vào thì chẳng hay ho gì đâu.”

“Nhưng Sùng Cổ đã biết rồi, chẳng phải là cũng bị cuốn vào rồi ư? Ta bắt chấp, bạn bè với nhau phải có nghĩa khí, chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!” Hoàng Tử Hà chậm rãi lắc đầu: “Phải, tôi đã bị cuốn vào, vậy mà giờ đây sóng gió ập đến, người ta lại đẩy tôi ra... Thực tình, tôi còn rút ra nổi ư?”

Chu Tử Tần ngơ ngác, chẳng hiểu cô đang nói gì.

Chỉ thấy Hoàng Tử Hà quay sang cười hỏi gã: “Tử Tần có vào được gác Đôn Thuần không?”

Chu Tử Tần quen tư duy nhảy cóc, song cũng chẳng ngờ cô lại thành linh đỏi chủ đề như vậy, há hốc mồm hồi lâu mới gật đầu: “Được.”

“Dẫn tôi vào được không, tôi muốn xem thử nơi ở của Quý vương.”

Khóe miệng Chu Tử Tần rần rật: “Sùng Cổ buồn cười nhỉ? Trước đây làm tiểu hoạn quan bên cạnh Quý vương, ngày nào chẳng ở phủ Quý, còn chưa thấy nơi ở của gia ư?”

Hoàng Tử Hà đành viện cớ khác: “Được rồi, vậy dẫn tôi đi tham quan hành cung nhé.”

“Không vấn đề, để ta mượn cho một bộ đồ cửa công. Đi nào.”

Chu Tử Tần giao du rộng rãi, chỉ trong mấy tháng, khắp trên dưới quận Thục đều nhớ mặt. Đám hộ vệ canh giữ gác Đôn Thuần vừa thấy gã đã nhao nhao: “Sao Chu bồ đầu lại đến? Sáng nay chẳng phải vừa tới tiền Quý vương ư?”

“Ta để quên đồ, phải vào tìm.” Nói rồi, gã vẫy tay chào tất cả, thản nhiên dẫn Hoàng Tử Hà vào. Thấy Hoàng Tử Hà mặc đồ bỏ khoái, mọi người cũng chẳng để ý, chỉ cười hì hì trêu: “Cậu chàng này cứ trắng nõn nà ấy nhỉ.”

Đến trước hiên Xuân Hóa, cô chỉ thấy hình bách xanh ngắt một màu, che khuất cả sảnh đường phía sau. Đi lòng vòng trên nền gạch xanh trước hiên hồi lâu, cô chợt hỏi: “Lúc Quý vương đến đây, có những ai hầu hạ?”

Một kẻ đang dọn vườn cạnh đó liền đáp: “Sau khi các thị vệ bên cạnh Quý vương lần lượt quay về, đều do họ hầu hạ gia.”

Cô lại hỏi: “Có để lại người nào không?”

“Có một thị vệ bị thương phạm đến xương cốt, không thể đi theo gia nữa, tình cờ cũng là người Thục nên gia gửi gắm cho quận thú giữ người này lại phụ việc, giờ đã ghi tên vào danh sách ở gác rồi.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, hỏi han thêm về người nọ rồi đến gặp, là một nam tử khí khái, chừng hơn hai mươi tuổi, trước đây cô cũng đã từng gặp, hình như mọi người gọi hắn là Điền Ngũ, tiếc rằng giờ đã cụt tay phải, không thể làm lính được nữa.

Người này đương nhiên cũng nhận ra Hoàng Tử Hà, liền chào: “Dương công công.” Đôi bên vái chào nhau xong, Hoàng Tử Hà tiện miệng hỏi: “Thứ gia để lại cho ta đâu?”

Điền Ngũ ngần ra, ấp úng: “Thứ... gì cơ?”

“Chính là thứ trước khi gia đưa cho người, dặn người sau này chuyển lại cho ta đó.” Hoàng Tử Hà bình thản nhìn hắn.

Điền Ngũ há hốc miệng, lưỡng lự đáp: “Là... cái đó ư...”

Nghe hai người đối đáp, Chu Tử Tần chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết, mà cũng chẳng hơi đâu đoán mò, điềm nhiên ngồi xuống bên cạnh cắn hạt dưa.

“Nhưng gia đã dặn, phong thư ấy phải đến ngày này năm sau mới được giao cho Dương công công.” Điền Ngũ bối rối gãi đầu, nghi hoặc hỏi: “Sao giờ công công đã đòi lấy rồi? Gia nói với công công rồi à?”

Hoàng Tử Hà thản nhiên giải thích: “Ừm, gia dặn ta nếu có việc gấp thì cứ xem phong thư gia để lại.”

Điền Ngũ lắc đầu: “Nhưng gia dặn tôi là ngày này năm sau.”

“Sáng nay lúc tới tiền gia lại xảy ra việc gấp. Giờ gia về kinh, nhất định sẽ gặp trùng trùng nguy hiểm, nên mới dặn có để lại một phong thư ở chỗ người, vốn định một thời gian nữa mới giao cho ta, nhưng giờ thế cục nguy cấp, nên bảo ta mau chóng lấy về.”

Nghe cô nói vậy, Chu Tử Tần đang cầm nắm hạt dưa liền ngần ra: “Sùng Cố cũng đi tiền gia ư?”

“Ừm, sớm hơn công tử.” Cô ngoái lại nhìn gã, ý bảo ngậm miệng.

Chu Tử Tần lại cắn cúi cắn hạt dưa, không dám ho he gì nữa.

Thấy cô có vẻ quả quyết ánh mắt cũng hết sức bình tĩnh, không giống nói dối, Điền Ngũ đành đáp: “Thôi được xin Dương công công đợi cho một lát.” Đoạn hắn quay về phòng, chẳng bao lâu thì quay lại, đưa một bức thư gấn xi kín cho cô: “Là bức này đây.”

Bì thư không đề tên người gửi người nhận. Hoàng Tử Hà đón lấy, bảo Điền Ngũ: “Đa tạ, làm phiền Điền Ngũ ca rồi.” Đoạn quay người, vừa đi vừa mở phong thư.

Tử Hà, thấy chữ như thấy người.

Lúc cô mở thư này ra, hẳn là ta đã chết.

Mưa gió trong triều, chẳng ai tránh được. Mấy năm nay dốc hết tâm huyết, như giã băng mỏng, cuối cùng cũng có lúc đổ vỡ khó cứu. Bóng ác non Tây, vương khí suy kiệt ta không thể cứu, nhưng có mối họa ta có thể trừ. Dựa vào mình ta, dẫu có dốc cạn sức lực cũng không ngăn nổi dòng chảy của triều đình giữa trời dài đất rộng.

Lần này chịu chết, ta đã đợi suốt mười mấy năm. Tổ lột lấy đầu trứng lạnh, giắc kê vàng đã tỉnh, thà thắng thần đối mặt còn hơn nín thít sống mòn. Cả đời ta vốn không ràng không buộc, chỉ muốn vạch trần bí mật thân này, rồi chết cũng không tiếc. Nào ngờ chiều xuân ấy lại tình cờ gặp cô, rồi bước bước dần sâu, đến nỗi quên cả bản thân mình. Tử Hà, cô là sai lầm lớn nhất, cũng là may mắn lớn nhất đời ta.

Họ Vương Lang Gia không phải mối tốt, sau ta, chắc sẽ đến lượt họ sụp đổ. Giờ cô đã không còn dính líu gì với Vương Uẩn nữa, bằng tuệ nhãn của cô, ắt sẽ tìm được duyên lành nơi khác, như ý viên mãn...

Hoàng Tử Hà chẳng kịp đọc hết đã thấy trước mắt tối sầm. Nét chữ sắc sảo của Lý Thư Bạch nhòa hẳn rồi tan đi như khói. Cô đứng lặng, hai chân mềm nhũn, phải dựa vào góc bách cao ngất đằng sau mới trụ vững nổi.

“... Sùng Cổ?”

Là Chu Tử Tần đang cuồng quát gọi cô.

Hoàng Tử Hà vội vã gấp phong thư lại, song trước mắt tối mò, chẳng thấy gì cả, đành nhét lá thư vào ngực áo, yếu ớt gọi: “Tử Tần...”

“Hả? Ta đây.”

“Tôi... hơi chóng mặt.” Nói đến đây, cô cũng định thần lại, vịn tường chậm chậm đi đến cạnh lan can rồi tựa cột ngòai xuống, giơ tay bóp trán, “Thiếu máu ấy mà, một lát là ổn thôi.”

Chu Tử Tần vỗ đầu, hốt hải chạy vào căn phòng cạnh đó, lấy hai viên kẹo vùng đưa cho cô: “Gia không ở đây, cô cũng đừng quên mang kẹo theo chứ.”

“Đâu đến nỗi yếu ớt thế, gần đây cũng không phải bôn ba cả ngày mà.” Đoạn cô nhón một viên kẹo vùng chậm rãi nhai, thần thờ hồi lâu.

Phóng mắt nhìn ra từng bách xanh um phía trước, chỉ thấy cảnh cong uốn lượn tựa như rấn rờn vượn mình, tán lá rậm rì chẳng khác bóng đen thấp

thoáng, vườn cảnh được cắt tỉa gọn gàng nay đã trở thành hành cung quanh quẽ cả trăm năm.

Trong nháy mắt, dường như cô đã hiểu được sự đáng sợ của triều đình.

Chu Tử Tàn ngồi bên nhìn cô đầy lo lắng: “Sùng Cổ không sao chứ?”

“Không... Tôi không sao...” Cô co chân lên, áp mặt vào cánh tay, gục đầu xuống gối giây lát rồi hỏi: “Cùng tôi đến thăm mộ cha mẹ được không?”

Trên mộ Hoàng quận thú đã lún phún cỏ xanh. Chỉ cần có đất thì ngọn cỏ ngoan cường sẽ không ngừng mọc ra suốt bốn mùa, chờ đến một ngày con người sơ ý, chúng sẽ có cơ hội vươn cao.

Chu Tử Tàn xe nhẹ đường quen, chạy thẳng đến nơi, vái một vái thật dài trước mộ rồi thành khẩn khấn khứa: “Kính thưa tất cả người nhà của Hoàng tiểu thư... Lần trước quấy nhiễu các vị thực là có lỗi, xin các vị bỏ quá cho, dù sao cuối cùng Hoàng tiểu thư đã giúp các vị bắt được hung thủ, coi như tôi cũng góp một tay...”

Hoàng Tử Hà chẳng buồn để ý đến gã mà quỳ phục xuống, thần thờ nhìn hàng chữ trên bia mộ khắc rành rành tên cô: Hiếu nữ, Hoàng Tử Hà.

Cả gia đình thuận hòa yên ấm làm vậy, giờ đây chỉ còn một mình cô.

Ánh mắt cô vượt qua phần mộ trước mặt, nhìn ra ngôi mộ nhỏ giản dị đằng sau. Trước mộ chỉ có một tấm bia đá khắc mấy chữ đơn sơ: Vũ Tuyên chi mộ.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Dưới nắm đất hoang vu ấy, là mối tình đầu đã vùi chôn của cô. Chẳng ai còn biết đến phong tư nho nhã của hấn, cũng chẳng ai hay câu chuyện của hấn. Càng không ai biết, hấn từng biến một thời thiếu nữ của cô thành giấc mộng đẹp nhất thế gian này.

Tiếc rằng giờ đây mộng đẹp đã tan, hấn cũng rời xa cô mãi mãi. Trước mặt cô, chỉ có một con đường đầy rẫy hiểm nguy. Lý Thư Bạch mong cô ở lại đây đợi ngày y đập bằng chông gai quay về, song cô tự biết, mình không thể ngồi một chỗ đợi định mệnh giáng xuống được.

Người sống trên đời luôn phải đối mặt với muôn ngàn sóng gió. Bão táp trên triều nghiêng ngả thiên hạ. Nếu vào lúc gian nan hung hiểm nhất lại không thể kề vai sát cánh cùng người ấy thì cô cần gì sống uổng kiếp này, càng không thể nói là viên mãn như ý được.

Cô cắn môi, khom người dập đầu ba cái trước mộ người nhà.

Từ đầu đến cuối, cô đều lặng thinh không nói. Chu Tử Tần đi cùng chẳng hiểu nguyên do, chỉ biết nghi hoặc nhìn cô, cũng chẳng rõ tại sao mắt cô ầng ầng nước.

Núi non trùng điệp, đường xa tít tắp.

Con đường phía trước dường như không có điểm cuối, cứ trải dài ra lớp lớp. Lý Thư Bạch mãi miết đi, càng gần kinh thành, y càng thấy bất an.

Con cá nhỏ trong bình lưu ly dường như cũng mệt vì đường xa, lặng lẽ lặn xuống đáy bình, bất động thật lâu. Mặc cho y búng vào thành bình, nó cũng chỉ uể oải quẫy đuôi chẳng buồn để ý.

Ánh nắng rọi qua rèm xe càng lúc càng thêm ấm áp. Suốt, lá đỏ lá vàng rơi la tả. vén rèm trông ra, tình cờ một chiếc lá đỏ bay vào rơi xuống lòng mình. Y nhặt lên xem, lại nhớ đến lúc chia tay trên con đường vắng ở Thành Đô hôm ấy, một chiếc lá đỏ cũng rơi xuống tóc cô thế này.

Hắn cô không biết, khi ôm cô vào lòng, y đã âm thầm gỡ chiếc lá từ tóc cô, nắm chặt trong tay.

Y lật cuốn sách trên bàn ra, đặt chiếc lá vừa nhặt xuống cạnh chiếc kẹp sách trong sách. Hai chiếc lá đỏ nằm bên nhau, nhìn thân thiết vô cùng.

Giờ cô đang làm gì nhỉ? Chiều thu thế này, chắc là đang ngủ bên sông? Liệu có phải đang chìm trong mộng đẹp?

Nghĩ vậy, khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười thâm nhủ, một thời gian nữa, không thấy mình quay về, cuộc hôn nhân của cô với Vương Uẩn cũng bị chính mình phá hỏng, liệu cô có hận mình không nhỉ?

Đi mãi miết hết ngày này sang ngày khác, phong cảnh ngoài song cũng dần trở nên quen thuộc. Núi non ngoài ngoài ô kinh thành dường như cũng hùng vĩ nguy nga hơn nơi khác. Núi non trùng điệp, sông nước uốn quanh, non xanh nước biếc cùng bao bọc lấy tòa thành phần hoa nhất dưới gầm trời này, trở thành nơi muôn vạn dân chúng hướng về.

Nghỉ lại biệt phủ ngoài thành một đêm, quân Đông Tây Xuyên cũng dừng lại đóng trại ở đây, tảng sáng hôm sau chỉ có một mình xa giá Quỳ vương vào thành.

Thấy cỗ xe ngựa quen thuộc, từ quan đến dân trong thành đều nháo nhào kháo nhau, Quỳ vương về kinh rồi. Quan viên các bộ xúc động rung rung, như nhìn thấy cảnh đồng tấu chơng chắt cao như núi đang vội đi nhanh chóng.

Thế nên, xe ngựa còn chưa đến phường Vĩnh Gia, trước cửa phủ Quỳ đã có cả đám người xúm xít đứng đợi. Tới khi nghe tiếng chuông vàng quen thuộc,

mọi người đều rộ lên hoan hô rồi nhao nhao chạy đến tham kiến. Thượng thư bộ Công Lý Dụng Hòa vung tay gạt tất cả ra, nước mắt nước mũi ròng ròng: “Vương gia cuối cùng cũng về kinh rồi? Hoàng thượng đang định xây một trăm hai mươi tòa tháp ở ngoài thành để rước cốt Phật từ chùa Pháp Môn, xin gia cho chỉ thị, chúng hạ quan phải xây thế nào đây?”

Thôi Thuận Trạm đẩy phất Lý Dụng Hòa ra, hồi hải thưa: “Bẩm vương gia, vụ kinh triệu doãn Ôn Chương nhận hồi lộ giờ đã giao cho Đại Lý Tự điều tra, gia xem...”

“Đây là sổ thu thuế năm nay của bộ Hộ, mời gia xem qua...”

Giữa tiếng ồn ào nhón nháo, Lý Thư Bạch cuối cùng cũng bước xuống xe. Y vốn cao, nên chỉ cần nhìn quanh một lượt, mọi người đã cảm thấy y nhìn thấy mình, tức thì đám đông yên tĩnh hẳn, ai nấy vội vã dâng sổ sách của mình lên.

Song Lý Thư Bạch không nhận lấy, chỉ ra hiệu cho đám tùy tùng rẽ đám đông ra, đi thẳng vào phủ, miệng nói: “Bản vương đi tắm gội thay áo đã, các vị có thể vào sảnh đợi...”

Vừa nói đến đây, y bỗng sững ra trước cửa.

Đám người đằng sau không hiểu Quý vương trông thấy gì, nhưng thấy y đứng sững ở đó, đang nói nửa chừng thì im bật, bèn lũ lượt vươn đầu ra ngó xem rốt cuộc là cái gì đã khiến Quý vương nổi danh lạnh lùng điềm tĩnh, dù nói lớn trước mặt cũng không hề biến sắc lại phải thần thờ.

Lý Thư Bạch nhanh chóng định thần, bước qua cửa rồi quay lại bảo tất cả mọi người: “Hôm nay ta mệt rồi, mời các vị về cho, mọi chuyện để mai hẵng bàn.”

“Bẩm vương gia, mạng người quan trọng mà! Việc của Ôn Chương rất cuộc...”

“Vương gia, một trăm hai mươi tòa tháp phải làm sao đây! Trên dưới bộ Công sắp bị lôi đi xử giảo hết rồi...”

“Xin gia xem qua đi...”

Lý Thư Bạch như không nghe thấy, chỉ đứng trên thềm, nhìn chằm chằm bóng dáng mảnh mai trước bức chiếu bích¹.

Hoàng Tử Hà vận bộ váy vàng nhạt, mái tóc búi đơn giản, chỉ cài cây trâm y tặng, đứng trước chiếu bích quét vôi trắng, lúm đồng tiền ẩn hiện trên gương mặt tái xanh. Trong đôi mắt đăm đũa kia lấp lánh hai vì sao sáng nhất thế gian,

phản chiếu bóng hình y, khiến mọi thứ trước mặt y bỗng sáng rực lên như có hào quang vạn trượng.

Từng bước, từng bước, y thong thả bước xuống thêm, đi về phía cô.

Hoàng Tử Hà đứng giữa gió lộng, tà áo bay bay, tóc tơ phấp phới, nhovn miệng cười thật tươi, ánh sao trong mắt cũng long lanh dao động.

Ngực y như có cái gì trào lên rồi nghẹn lại, hơi thở cũng ngừng mất một nhịp. Máu trong tim y sôi lên, cả người lúc lạnh lúc nóng, chẳng biết là mừng rỡ hay là xót xa.

Bước đến cách cô hai bước, y mới dừng chân, khẽ hỏi: “Sao lại đến đây?”

Cô ngược nhìn y: “Gia thanh thế lớn quá, dọc đường đi có bao nhiêu người tiếp đón bày tiệc tầy trần nên chậm hơn tôi nhiều. Tôi đến đây từ hôm trước, đã nghỉ ngơi được hai ngày rồi.”

Không để cô đánh trống lảng, y lại hỏi: “Chẳng phải bảo cô cứ yên tâm ở Thục đợi ta ư?”

“Đợi thế nào đây? Đợi đến mùa thu năm sau đọc thư tuyệt mệnh của gia ư?” Cô hít một hơi thật sâu, mặt vẫn tươi cười song bờ môi đã run lên, hơi thở lẫn giọng nói đều nghẹn nghẹn: “Tuy biết gia đã sắp xếp như thế thì nhất định sẽ bình yên quay về, nhưng... tôi làm sao chờ nổi, huống hồ, nếu cứ ngồi đợi chờ vô vọng, chi bằng tôi chính tay nắm giữ thứ mình có thể nắm giữ còn yên tâm hơn.”

Nụ cười của cô kiên cường mà rạn vỡ. Tia nắng cuối ngày rơi lên gương mặt tươi tắn, khiến cả thế giới thoát mờ mịt hẳn đi. Gương mặt cô lấp lánh ánh hoàng hôn vàng rực, khiến Lý Thư Bạch lóa cả mắt, không dám nhìn thẳng.

Dường như y có thể trông thấy cô một thân một mình cười Na Phát Sa băng qua muôn sông ngàn núi, giữa một trời hoa vàng lá úa của mùa thu, bất chấp mọi thứ chạy thẳng đến kinh thành.

Cổ họng bỗng nhiên nghẹn lại, không thốt nổi lời nào, y chỉ biết giơ tay chạm nhẹ vào mặt cô, như chạm vào mộng ảo, cảm thấy tất cả đều mong lung, không dám tin là thật.

Giọng nói vốn lạnh nhạt bình thản, lúc này cũng run lên: “Cô có biết... tình thế hiện giờ đối với ta nguy hiểm nhường nào không?”

Đoạn y rút lá bùa trong tay áo, chìa ra trước mặt cô.

Giữa tờ giấy ô vàng, trên nền hoa văn xà trùng quý đi, ba chữ “côi, tàn, góa” đều bị khuyên đỏ thắm. Vết mực đỏ như máu còn loang ra, thấm vào những hoa văn chìm bên dưới, lờ mờ tạo thành một chữ sau cùng: vong.

Nhìn con chữ ẩn hiện giữa lớp, như có như không hoa văn chìm đầy quái gỡ song lại như xoáy vào mắt, cô chỉ mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay y. Rồi giống như lần trước mười ngón tay đan vào nhau.

Dưới ánh chiều vàng rực, cô nắm chặt tay y, cười dịu dàng: “Tôi đã nói sẽ vĩnh viễn bên gia mà.”

Dòng máu sôi sục trong tim cuối cùng cũng trào dâng như vỡ đê. Y chẳng còn sức xua đuổi cô nữa, đành bắt chấp tất cả ôm chặt lấy cô, chặt đến gần như thô bạo. Cô cảm giác được cả người y run lên, hơi thở rối loạn dồn dập, luồng cuống chẳng khác một gã thiếu niên chưa hiểu sự đời. Đang định cười trêu kẻ xưa nay quen thói làm mặt lạnh nhưng vừa mở miệng ra, môi chưa kịp cong lên, nước mắt đã lăn dài.

Cô lặng lẽ vùi mặt vào ngực Lý Thư Bạch, để nước mắt mình thấm vào vạt áo gấm trên người y.

Trường An cuối thu, tà dương vàng rực. Trong phủ Quý hoa cúc nở rộ, mùi thuốc thoang thoang bao phủ tất cả lầu gác.

Khung cảnh êm đềm lúc này, có lẽ là ngày cuối cùng của họ.

Ghi chú:

1. Một dạng bình phong, thường xây bằng gạch hoặc đá rất kiên cố, đặt ở giữa sân, sau cổng chính, chắn giữa cổng chính và cửa nhà để cản không cho tà khí vào nhà.